

se je godilo nazadnje med njima, tega tudi jaz nisem nikoli zvedela ter najbrž tudi nikoli nihče ne bo; moralo pa je že, to si lahko mislim, hudo biti... Mihorič, ta pa lahko zdaj druge, ljudske, prenaša...!»

Tako je tudi Nana končala z jezo na soseda, zatem pa odnesla deklinco, da bi jo oblekla in obula.

Ostal sem sam, s pozno jesensko golino za oknom, dokler ni prišla Micka in ni začela s pospravljanjem po kuhinji in po mizi, dokler ni znova potresla z glavo, zaradi vernih duš, in začela:

»Nič se niso dotaknile... Kaj se jim le zamerimo?«

Nisem ji odgovoril, nič nisem vedel, zakaj bi ji tudi odgovarjal... — prav pa mi je bilo, da so brata prav takrat nekam poklicali, nekam k živini in da se potem do vlaka nisva več srečala; človek si včasih misli, da je toliko doživel, a so vse hudo drugi doživeli... ter bodo znali to hudo tudi s sabo odnesti.

KUPIDOVA POMOTA

Trilussa

Pogreznil sem se bil že v sen globok,
ko šum ob postelji me prebudi.
Užgem luč — in glej: tam angelček stoji,
bil prav Kupido je, ljubezni bog.

»Kaj hočeš?« vprašam ga, in vragec ta,
ki že puščico v me je naravnal,
se na vse grlo mi je zasmel,
s smehom, ki vrel mu je iz dna srca.

»Kupido moj«, dejal sem mu, »povej,
morda te Mara sem pošilja, kaj?
Le če se vmislim v prejšnji čas nazaj,
tvoj smeh oživlja me, kot me je prej.«

»Ne, dragec stari, motiš se zelo«,
dé pobalin mi, »zgrešil dver sem le,
ker moram dvajsetletnice srce
prebosti, smejem se zato samo.

Mlada je, a ne pozna še bolečin,
verjame vse, kar v sanjah doživi...
A v tvojih letih, kaj še upaš ti?
Dovolj naj bo spomin ti zarastlin.«

NA STOPNICAH

Trilussa

Ko skozi hišna vrata je stopila,
sem ji v uho na tihem nekaj zinil:
v odgovor ona v smeh! A v mezaninu
se je že roka roke dotaknila.

Pogum! V nadstropju prvem sem že lice
in usta ji poljubljal na vse viže,
v drugem sem se ji že pritisnil bliže,
a veter mi je ugasil žveplenice.

Presneta reč! Ko kar naprej sva šla,
nisem zdržal: objel sem jo čez pas.
Kaj bi napravil ti? Prav to, kar jaz.

V tretjem nadstropju je kar še molčala,
v četrtem pa: »Ah! Ah!« je zaječala.
Kaj bo, ko na podstrešje prideva?

GOLOBICA

Trilussa

Iz gole radovednosti samo
se v cestno blato spusti golobica
in bele perutnice vse zamaže.
Krastača reče ji: »Tovarišica,
ti tudi padaš v lužo, kot vse kaže.«
»A ne ostanem v nji,«
odvrne ptica ji in odleti.

VEHAVI KRALJ

Trilussa

Kralj Pipin je tako močno mečkav,
da sili v Ugibavca, ko se kasno
zbudi: »Grem ven? Ne? Zlo storim naj? Prav?
Kak veter piha? Je oblačno? Jasno?
Kakšen kožuh izbira sobarica?
Naj danes volk bom v njem ali ovčica?«

»Nasvet je moj,« Ugibavec mu veli,
»da še počakamo na smer oblaka,
ki zdaj je lev, zdaj je ko kunca spaka.
Če pa izbere k morju si poti
in se krog stolpa mestnega ovija,
znak je, da delajte kar Vam pač prija.«

Kralj Pipin pa zamišljen zazija,
ker iznenada kosem je oblaka
privzel obliko silnega vojščaka.
»Naj grem? Ostanem rajši naj doma?«
vzdihuje kralj. Potem izide smelo,
potegne meč in si odpre marelo.

RAZOROŽITEV

Trilussa

»Razorožitev? Bom navadna glista,«
mrmrala kača je, »kaj brez strupa
ostane mi: samo korak obupa,
da v uredništvo grem kakega lista.«

Jež pa je rekel: »Res prečudne čase
doživljamo, če meni kdo bodice
izpulil bo in iznakazil lice,
ostal bom tudi jaz navadno prase.«

Prevedel Alojz Gradnik